Sorin Cerin (n. Sorin Hodorogea) la 25 noiembrie 1963 la Baia Mare, România, este un filozof, poet, logician și eseist român, de origine balcanică și greacă.

Poezia lui Sorin Cerin este considerată o poezie filozofică existențialistă remarcabilă de către critici literari precum Alexandru Cistelecan sau Elvira Sorohan, care la rândul ei o vede, și ca o continuare a mișcării existențialiste din secolul XXI.

Gheorghe Vlăduțescu și Ion Dodu Bălan cuprind opera literară sapiențială a lui Sorin Cerin, în cadrul ei istoric, care își are rădăcinile în Orientul antic dar și în Grecia antică, despre care au scris și alți critici.

Lucrarea filosofică a lui Sorin Cerin, se concentrează pe ceea ce Sorin Cerin definește drept „coaxialism” sistemul său filozofic, (Wikipedia de limba franceză).

ISBN978-606-757-133-2

https://editura-estfalia.ro
https://www.estfalia.ro

Sorin CERIN

AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII

Poezii filosofice

Editura Estfalia

SORIN CERIN

AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII

Poezii filosofice

2022

Editura Estfalia

Sorin Cerin
Am crezut în nemărginirea iubirii – poezii filosofice

* * *
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Am crezut în nemărginirea iubirii : poezii filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-133-2

821.135.1
* * *

- Ediție de referință pentru uz didactic.
- Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24
- Editură acreditată DOI
- Lucrărilor li se pot atribui *identificatori digitali DOI*, prin partenerul ***Crossref***

ISBN 978-606-757-133-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

CUPRINS

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

1) Am crezut în Nemărginirea Iubirii

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
alergând pe țărmurile fără de sfârșit,
ale Inimilor noastre de Jar,
despre care nu știam că se zvârcolesc,
în apele tulburi,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
stingându-se încet,
sub Cerul de Plumb,
al unui Timp,
ce ne strivea cu indiferența lui,
până și Eternitatea Clipei,
în care ne ascundeam,
Fericirea.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
fără să observăm,
cortegiile funerare ale Speranțelor,
ce se îndreptau abătute,
spre Cimitirele de Cuvinte,
ce ne erau dăruite cu dărnicie,
de Orizonturile de gheață,
ale Zâmbetelor unor Vise,
ale căror aripi ni se prăbușeau,
la tălpile Neputinței,
de a rămâne împreună.

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
cu toate că eram sufocați,
de valurile Compromisurilor,
care ne loveau fără milă,
Privirile căzute la tălpile unei Lumi,
care ne obliga,
să fim sclavii,
unor Non-Sensuri ale Existenței,
Păcatelor Originare,
care ne cereau,
să ne lăsăm înfrânți,
înaintea unui Dumnezeu,
care nu era al nostru,
și nici măcar al Străinului,
din Sufletele Gândurilor noastre.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
de câte ori am îmbrățișat,
Florile de Lacrimi ale Promisiunilor,
prin trupurile cărora am mers,
ținându-ne de mână,
Adevărul Absolut,
în flăcările căruia,
ne-am aruncat conștienți,
că ne vom mistui,
de dragul Sentimentelor,
ce ni se topeau,
fără voia noastră,
pe Steaua căzătoare,
a Zorilor Singurătății,

unde am rămas încarcerați,
împreună cu Disperarea,
ce caută și acum,
o licărire de Lumină Divină,
în tumultul,
de Întuneric al Destinului.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
crezând că astfel vom zbura,
deasupra tuturor Suspinelor,
în ale căror furtuni de Simțăminte,
naufragiem continuu,
zdrobiți de Norii cenușii ai Orgoliilor,
atâtor Șanse care ne închid în carapacea,
unui Strigăt Surd,
de unde nu mai reușim să ieșim,
decât după ce ne-am plătit datoria,
față de Moartea,
care ne vrea Despărțiți,
de tot ce poate însemna,
Nesfârșire.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
de câte ori,
ningea cu rădăcini de Amintiri,
ce ne troieneau Viitorul,
tot mai greu și împovărat,
de fiecare frântură de Respirație,
pe care o lăsasem,
pe iarba crudă a Îmbrățișărilor,

fără să o aruncăm,
la coșul de gunoi,
cum ne obligă legea Absurdului,
privind curățenia în spațiile publice,
destinate Deșertăciunilor.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
părăsindu-mi steaua,
ce-mi mistuia simțămintele,
crezând că doar așa,
voi reuși să te am alături,
pe Calea spre Absolut a Viitorului,
doar că aceasta s-a dovedit,
a fi recunoscătoare Uitării,
în care mi-am înveșmântat,
Zilele fără adăpost,
ce mi-au mai rămas de trăit,
din ale căror Inimi de Piatră,
mi-am sculptat,
chipul tău Iubire.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
spunând că nu ne vom putea răci,
de noi înșine,
că Sentimentele ne vor apăra,
de virusul Deșertăciunii,
dar cu toate acestea,
am început să strănutăm,
stropii reci și înghețați,
ai Zorilor tușiți din pieptul sufocat,

al unei Speranțe,
ce devenise indiferentă,
dacă vom rămâne sau nu,
Împreună,
fără niciun țel,
înaintea Iernii Privirilor,
ce se apropia cu Pași repezi,
peste Vorbele-n Vânt,
pe care ni le rosteau,
Sufletele descompuse,
ale Eternităților de Clipe ucise,
fără niciun rost,
de către Moartea,
ce ne aștepta lacomă,
și înfometată de Focul Sacru al Iubirii,
ce încă mai mocnea,
prin venele Destinului,
pe aripile cărora zburam,
fără să știm că se vor frânge,
atât de curând.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
înotând nebunește,
spre țărmul Ochilor de Vis ai Perfecțiunii,
ce ni se scurgea prin venele Dorului ancestral,
de a rămâne mereu împreună,
chiar dacă știam,
căt de alunecoasă poate fi bolta Promisiunilor,
de pe care cad stelele căzătoare ale Ființei,
pentru a se lovi inconștiente,

de asfaltul negru și plin de gropi,
de prin Cimitirele de Inimi,
al acestei Lumi a Nimănui,
în care ne-am trezit,
Întâmplător,
fără a avea vreo altă vină,
decât aceea prin care,
am devenit o parte,
din Visul unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
lovind cu tărie Copacul Cunoașterii,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care l-am doborât în cele din urmă,
negând tot ceea ce mă înconjoară,
sperând să te regăsesc,
în Neantul indiferent al Vălului,
ce-mi acoperea pleoapele Așteptării,
despre care nu știam,
că era legată de fruntea Durerii,
cu Non-Sensurile Existenței,
de care fugeam,
ajungând până la urmă să mă spăl,
cu valurile înfiorătoare ale unei Singurătăți,
pe care nici unul dintre Infernurile Disperării,
nu ar dori-o,
pe tărâmurile lor.

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
lăsând-mi carnea Anilor de Dorințe,
să fie sfâșiată de fiarele Nopților crude și lungi,
în oglinda cărora nu-ți puteam desluși chipul,
tot mai pierdut în bezna Sufletului meu,
ce se înmormânta prin Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le rostisem în cele din urmă,
Străinului nostru Subconștient,
a cărui iertare nu o vom putea primi,
decât dacă îl vom redescoperi vreodată,
pe Orizonturile Viselor,
care simt cum ni se prăbușesc,
prin venele tot mai sparte,
prin care ni se scurge Timpul,
pe care Moartea,
îl înstrăinează tot mai mult de noi.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
deși am căzut în Urma adâncă a Durerii,
lăsată de Pașii indiferenței Tale Doamne,
în țărâna în care mi-am întrupat Destinul,
ca să fie mistuit de Flăcările Singurătății,
despre care ai crezut,
că vor prinde rădăcini,
prin Icoanele Suferinței,
atârnate pe Zidurile ruinate,
ale Catedralelor de Speranțe deșarte,
ferecate cu legități,
tot mai străine și descompuse,

de ceea ce am fi putut deveni,
alături de o Iubire,
ce nu ar fi cunoscut,
Moartea,
înflorită din Păcatul,
Creației Greșite,
care ne desparte mereu acum,
unul de celălalt.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
pariind pe ruleta Fericirii,
despre care nu știam că este măsluită,
de un Dumnezeu al Absurdului,
ce face de fiecare dată în așa fel,
încât să iasă câștigătoare,
doar Moartea,
cu toate că până și zarurile Despărțirilor,
au fost pierdute în praful ucigător al reîncarnărilor,
în Deșertăciunea unei Fatalități,
pe care suntem obligați să o bem,
din cănile de pustiu,
ale Prezentului continuu.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
din trupul căreia ni s-a ridicat,
tot mai viguroasă și neînțeleasă,
Amintirea,
căreia nu-i crescuseră până atunci,

spinii otrăviți ai Regretelor,
din care Destinul ne-a împletit,
funii cât mai groase de Fraze,
pe care să le legăm strâns,
la gâturile suple ale Înțelesurilor,
atunci când ni se sinucid,
spânzurându-se de fiecare dată,
în brațele Zorilor pustiiți,
de către o nouă Remușcare.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
zidind pe prispa Credinței,
a tot ce poate fi mai bun în noi,
statuia Libertății de Sine a Absolutului,
care ne-a fost furată cu repeziciune,
de Absurdul acelorași,
Non-Sensuri ale Existenței,
despre care credeam,
că sunt parte din trupul perfect,
al Luminii Divine a Adevărului,
atunci când ne priveam,
în oglinda denaturată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care mai apoi,
ne îndemna să ne îndoim,
de tot ce putea fi cu adevărat frumos în noi.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
chiar dacă săgețile Dorințelor,
înfipte în Inimile de Furtuni,

ale Gândurilor,
se frângeau sub greutatea Neîmplinirii,
a cărei Noapte de Speranțe,
își vărsa Întunericul Singurătății,
printre Ridurile tot mai adânci,
ale Absurdului,
în apele învolburate ale căruia,
ne înecam Suspinele,
din Privirea Viitorului,
tot mai dese și sălbatice,
scoase de strigătele surde,
ale Privirilor,
ce nu mai aveau de cine să se reazeme,
atunci când cădeau inconștiente,
pe drumurile fără întoarcere,
ale Morții unei Iubiri,
ce se înfiripase în noi.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
chiar și atunci,
când am deschis larg,
Ferestrele sparte ale Speranțelor,
culegând din cioburile lor,
toate Ospiciile Compromisurilor,
în care ne-am tăiat,
și-n care ne zac,
Cuvintele ce-au înnebunit,
atunci când au fost descoperite,
de către Dumnezeul Nimănui,
prin șanțurile Pălmilor unor Destine,

ce nu vroiau să ne lase,
ca să rămânem împreună,
fiindcă i-am fi încălcat,
Poruncile biblice,
pe care I se sprijină,
Păcatele Lui Originare.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
cu toate că mă rătăcisem,
printre aripile frânte ale Remușcărilor,
ale căror rădăcini de Primăveri false,
creșteau adânc în Frigul Viselor,
din sângele Apusurilor,
care se pierdeau în Ridurile,
unei Toamne târzii,
care mi se scurgea,
prin venele Disperării,
de a împărți același țărm,
cu Singurătatea,
al cărei venin sunt obligat să-l sorb,
de câte ori vreau să mă regăsesc,
în Ochii Amintirii tale.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
deși îmi clădeam fără să vreau,
propriul eșafod al Simțămintelor,
pe care să renasc,
încercând să deschid,
Calea altor Lumi,
fără Inimi de Piatră,

din care să ne sculpteze Timpul,
Statui ale Durerii și Disperării,
pe care suntem nevoiți,
să le așezăm de fiecare dată,
sub fereastra Regăsirii de noi înșine,
tocmai ca să ne umbrească Privirea,
din care să nu putem îmbrățișa,
Adevărul nici unei Lumini Divine.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
căzând le nesfârșit,
în Umbrele Urmelor tale,
Iubire,
din Ochii cărora,
mi-am făurit un Crez,
despre care nu credeam,
c-ar fi dorit să ne fure Moartea,
ca să alerge cu ea,
undeva în depărtările ce nu pot fi măsurate,
ale Inimilor noastre Jar,
unde să o topească odată pentru totdeauna,
transformând-o într-o stea,
care să cadă mereu,
dar niciodată peste Destinul nostru.

Am crezut în Nemărginirea Iubirii,
pălmuind Trecutul întrupării,
în Păcatul Originar,
până când din obrajii palizi,
ai Timpului Nimănui,

au început să înflorească,
trandafirii Speranțelor,
Dragostei noastre,
din Visele căreia,
ți-am împletit cunună,
de Adevăr Absolut,
despre care n-aș fi crezut vreodată,
că ne va fi așezată pe fruntea Durerii,
pentru a fi crucificați de către Destin,
pe Inima rece a Morții,
care este tot ce a mai rămas,
din Eternitatea noastră de Clipă,
pe care am numit-o,
undeva-cândva,
Iubire.

2) Lanțuri de Speranțe mereu neîmplinite

Gârbovit,
de greutatea Orizontului de Plumb,
al Inimii,
zbor spre Depărtările Deșertăciunii,
pe a cărei Aripi de Durere,
Absurdul își duce mai departe,
Moartea.

Lanțuri,
de Speranțe mereu neîmplinite,
ne leagă de Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
ce ne sunt trase de către Destin,
în groapa adâncă a Incertitudinii,
cu care ne spălăm Zorii triști și palizi,
ai Viitorului.

3) Epavele Sufletelor

Ziduri de Catedrale ruinate,
ne păzesc epavele Sufletelor,
pe care au naufragiat,
Sfinții Sentimentelor,
în căutare de noi Orizonturi,
care să ne poată spăla,
tălpile roase ale Viselor,
cu Florile de Lacrimi,
ale Nemărginirii,
în care să ne înveșmântăm,
Crezul unei Iubiri.
la Altarul căreia,
să îngenunchem,
pentru a primi binecuvântarea,
Adevărului Absolut,
din Inima de Jar,
a Nemuririi.

4) În Viețile Stelelor căzătoare

Trepte pierdute,
în Viețile Stelelor căzătoare,
ale Uitării,
ne duc Greșelile Creației,
spre noi culmi,
de Durere,
de unde putem admira,
frumusețea Divină,
a Absurdului,
Minunilor unei Lumi,
a Nimănui,
în care ne-am întrupat,
Destinul decăzut,
din drepturile părintești,
ale Nemuririi,
pe care am pierdut-o pentru totdeauna,
pe drumul prăfuit al Deșertăciunilor,
printre Zidurile cărora,
ne-am rătăcit menirea.

5) Atunci când ne rugăm Destinul

Semne de boală,
cu tocuri tocite,
de atâta mers,

pe sub frunțile Amintirilor,
pline de transpirații reci și triste,
ale Zilelor fără adăpost,
ne dau Vedenii la preț de Adevăr,
pe care le îmbrăcăm,
de fiecare dată,
atunci când ne rugăm Destinul,
să ne călăuzească,
prin Labirintul Absurdului,
către noi tărâmuri ale Făgăduinței,
unui Dumnezeu,
care până acum,
nu a fost niciodată,
al nostru.

6) Înfruntă Frigul Privirilor

Depărtări,
rătăcite-n Destine,
înfruntă Frigul Privirilor,
cu venele străpunse,
de Moartea,
Viselor ce-și iau zborul,
spre înalturile,
Amintirilor din Viitor,
ce ne străjuiesc,
bolta Adevărului Absolut,

a Străinului Subconștient,
unica fărâmă din noi,
care mai poate respira,
Nemărginirea,
din Ochii de Cer,
ai Fericirii,
pe care ne rezemam,
aripile Ființei,
undeva-cândva,
dinainte de a ne încarna,
în țărâna Absurdului,
acestei Lumi.

7) Ajutorul dat de Moarte

Zori debusolați și triști,
se-neacă abătuți în cănile de pustiu,
ale Ochilor de Cer,
a căror gene de Plumb,
cad grele,
peste Timpul încremenit,
de Absurdul transparent,
al unei noi Zile fără adăpost,
ce va urma să se nască,
în Inimile de Vânt,
ale Amintirilor,
tot mai confuze și indiferente,
cu trupurile gârbovite ale Cuvintelor,
ce-abia mai reușesc,

să ne urmeze,
prin labirintul Iluziilor Vieții și Morții,
de care nu vom reuși să trecem,
niciodată,
fără ajutorul dat de Moarte.

8) În țărâna Morții

E Noapte adâncă și rece,
ce stinge Inima de Jar,
a Amintirii,
care doarme adânc,
sub lespezile grele,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le-am rostit,
la altarul Promisiunilor eterne,
fără să știm,
că acestea aveau rădăcinile Destinului,
adânc înfipte,
în țărâna Morții,
unde ne-am întrupat,
Iubirea,
ce a ajuns pe străzile pustii ale Viitorului,
să fie dăruită,
Bordelurilor de Priviri,
din Sufletele,
Nimănui.

9) Fierbinți și lacome de Absurd

Stropi de Lumină Divină,
ni se preling,
convinși că nu mai e nimic de făcut,
pe frunzele ruginite ale Speranțelor,
unde ni se uscau,
până și mugurii Înțelesurilor,
ce aveau oricum,
tulpinile Viselor tăiate,
de Moartea,
care ne aștepta nerăbdătoare,
la colțul cănilor de pustiu,
din care ne sorbeam însetați,
Iluziile Vieții și Fericirii,
tot mai fierbinți și lacome,
de Absurd.

10) Ferestrele transparente ale Iubirii

Nisipul Vorbelor goale și tăioase,
curge prin albiile Ridurilor,
rănind gâturile Clepsidrelor,
reci și indiferente,
față de Timpul îndrăgostit,

de Moartea,
care-i cere tot ce poate oferi,
Absurdul Lumii,
Non-Sensurilor Existenței,
cu care ne spălăm,
Ochii Florilor de Lacrimi,
pe care ni le dăruiește,
Cerul de Plumb,
al Disperării,
prin labirinturile căreia,
ne căutăm unul pe altul,
deschizând larg,
Ferestrele transparente,
ale Iubirii,
fără a ne găsi vreodată.

11) Pașii hotărâți ai Păcatelor Originare

Clipe sfâșiate de Timp,
zac însângerate,
pe fruntea Apusurilor,
tot mai înghețate,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe aleile cărora,
Zilele fără adăpost,
își rup tocurile Viselor,
prin care,

undeva-cândva,
credeam că ne vom identifica,
Viitorul,
pe care l-am pierdut,
strivit,
de Depărtările de Plumb,
ce se profilau,
în venele tăioase ale Singurătății,
care ne sugrumau,
cu Disperarea,
pe care ne-o legau,
Pașii hotărâți,
ai Păcatelor Originare,
de Moartea,
care ni se înfiripa,
în Sentimente.

12) Să treacă strada

Furtuni de Zile,
ne fulgeră cu Lacrimi de Cer,
Amintirile rănite,
ce-și pansează Trecutul,
cu fașe murdare de Priviri rătăcite,
pline de microbii Compromisurilor,
care ne infectează,
și mai mult,

Viitorul,
plin de puroiul Coşmarurilor,
ce nu ne dau pace,
prin spitalele arhipline,
ale Promisiunilor oarbe,
ce nici măcar nu sunt ajutate,
să treacă strada pustie și tristă,
a Speranțelor.

13) Aripi albe și negre

Aripi albe de Vise,
se rotesc deasupra Absurdului,
până a se topi,
la lumânarea Adevărului,
rece, trist, sadic și indiferent,
al Zborului unor Cuvinte,
care ni se prăbușesc pe țărâna,
răpusă de Singurătate,
în care ne-am întrupat,
Destinele,
pentru a da suflare,
Durerii.

Aripi negre de Strigăt surd,
cheamă orizonturile însângerate,
să ne acopere cu Viitorul,
eliberării de noi înșine,
fără să știe că acesta,

respiră într-un Zid de nepătruns,
pentru Fericire.
Aripi albe și negre,
se prăbușesc la fel,
pe fruntea unui Timp,
al Nimănui.

14) Pictată abundent

Furtuni de Cuvinte,
fulgeră peste așternuturile Orizonturilor gri,
ale Ochilor de Cer,
prin care Străinul Subconștient din noi înșine,
ne privește.

Făclii aprinse de Amintiri,
fumegă abundent peste Pereții Gândurilor,
înnegrindu-i cu Florile de Lacrimi,
ale Durerii,
pictată abundent,
pe gările pustii ale Sufletelor noastre,
unde nu mai trage nici un tren al Speranțelor.

15) La masa festivă pusă de propria noastră Viață

Gheare ascuțite de Priviri,
ne sfârtecă,
carnea sensibilă a Gândurilor,

lăsând să țâșnească din ea,
sângele Orizonturilor reci și triste,
ale Singurătăților,
pe valurile cărora,
înotăm în derivă,
către Moartea,
nerăbdătoare să ne întâlnească,
la masa festivă,
pusă de propria noastră Viață,
în cinstea Absurdului,
de a ne fi născut,
sub Zodia Durerii.

16) Potcoave ruginte

Potcoave ruginte,
de Reproșuri,
atârnă solitare,
pe copitele roase ale Cuvintelor,
cu care suntem loviți,
de caii ce se cred liberi,
ai cănilor de pustiu,
din care ne bem,
Eternitățile de Clipe,
irosite degeaba,
de către Iluziile Vieții,
pentru a fi pe placul,
Iluziilor Morții.

17) În care ne-au fost zidite

Porți ruginite,
se deschid larg,
Inimilor de Vânt,
ce bat sarcastic,
dinspre Pustiul Absurdului,
unde ne-am întrupat,
Trecutul Viitorului,
unor Sentimente,
fulgerate de Cuvântul Facerii,
al cărui înțeles,
a fost rostit greșit,
de către Dumnezeul Nimănui,
la Facerea unei Lumi a Durerii,
în care ne-au fost zidite,
Visele unei Iubiri,
de Dincolo de Universul,
Strigătului surd,
al Iubirii.

18) Privirile străzilor pustii

Țărmuri însângerate,
sparg Inimile de Vânt,
ale Pustiului,

ale căror furtuni,
vuiesc prin Privirile,
străzilor pustii,
ale Eternităților de Clipe,
triste și abătute,
de Orizonturile care se preling,
pe nisipul fierbinte,
al Simțămintelor,
ce se scurg,
prin Clepsidrele ținute de Moarte,
să ne măsoare,
Durerea,
de a fi părăsiți la final,
de noi înșine.

19) Malurile Absurdului

Ne-am încâlcit Destinul,
printre Malurile Absurdului,
de care vrem să evadăm,
pe fluviul Nemărginirii,
fără să știm,
ce ne va aduce acesta,
atunci când se va vărsa,
în Oceanul altor Cuvinte,
ale Greșelilor Facerii,
unui Dumnezeu,

ce nu a vrut să ne înțeleagă,
Iubirea,
cu toate că i-am ridicat,
catedrale de rugăciuni,
prin care să-l implorăm,
să ne-o lase și nouă.

20) Unde vom fi obligați să rămânem

Ne-am îmbarcat,
pe corabia Deșertăciunii,
cu nume de Fericire,
fără să știm,
că porturile în care va acosta aceasta,
sunt cele ale Durerii și Absurdului,
urmate la final,
de cel cu nume de Moarte,
unde vom fi obligați să rămânem,
pentru totdeauna,
despărțiți de identitatea Iubirii,
ce ne va fi furată,
de către un alt Destin,
ce nu ne va mai aparține,
spre a fi dusă în depărtările,
Inimii de Jar,
a Eternității Clipei,
dăruită undeva-cândva,

de Privirea ta,
rătăcită acum,
printre Florile de Lacrimi,
ale Amintirilor.

21) Candela Speranțelor

Drumuri fără de întoarcere,
străjuiesc ținuturile Pustiului,
din venele seci ale Cuvintelor,
din care nu se mai scurge,
nici măcar o picătură,
din sângele Adevărului,
unui Răsărit,
ce ar fi trebuit să ne aprindă,
candela Speranțelor,
tot mai ruginită și tristă,
ce stă atârnată de Zidurile reci,
ridicate de către Moarte,
să nu ne poată evada vreodată,
Destinul.

22) Altarul Pustiului

Vise învolburate,
plutesc pe Apele tulburi,
ale Răscrucilor de Speranțe,

ce ne spală fețele Cuvintelor,
cu care ne hrănim,
Iluziile Vieții și Fericirii,
culese de pe Ochii plânși,
ai Zădărniciilor,
din care se scurge,
Vitalitatea Viitorului,
prin venele Absurdului,
Cerurilor de Plumb,
care ne plouă,
cu Deșertăciune,
înecându-ne Timpul,
spre a fi dus pe Valea Morții,
într-o continuă cădere,
ce se sfarmă în cele din urmă,
de Zilele noastre fără adăpost,
întremându-ne menirea,
Durerii,
pentru care ne-am născut,
două Singurătăți,
noi și Iubirea,
de pe Altarul Pustiului,
din Cuvântul greșit,
al Facerii unei Lumi,
a Nimănui.

23) Pe căile ferate ruginite ale Deșertăciunii

Ferestre sparte de Cer,
plouă cu cioburi tăioase,
de Clipe,

care ni se înfig adânc,
în tălpile de gheață ale Cuvintelor,
care credeam că ni se vor topi,
la Lumânările oarbe,
ale Viselor,
pe care nimeni nu le mai ajută,
să treacă strada Speranțelor,
aprinse de Simțămintele unei Iubiri,
pe care o căutam,
mai demult decât Vremea,
să ne arate Calea,
Străinului Subconștient,
ce urma să ne spună,
cine anume suntem,
dar nu a mai reușit,
fiindcă s-a întunecat atât de tare,
pe căile ferate ruginite,
ale Deșertăciunii,
încât am rămas în gara pustie și tristă,
a Singurătății față de noi înșine,
pentru totdeauna.

24) E un frig insuportabil

Zori de cremene,
se sparg haotic,
de Orizonturile pustii și triste,

ale Zilelor fără adăpost,
din Privirile pierdute,
prin Labirinturile Înțelesurilor,
ce-și poartă cu greutate,
Plumbul Amintirilor,
însoțind cortegiile funebre,
ale Eternităților de Clipe,
ce se duc,
către Moartea care le așteaptă,
să le insufle o nouă Existență,
a Non- Sensurilor,
altor Iluzii poleite cu Absurdul,
cotidian,
din Cimitirele de Cuvinte,
pe buzele cărora,
e un frig,
insuportabil.

25) Iar noi nu mai eram

Pierdut,
în Ochii Florilor de Lacrimi,
ai unei Amintiri,
pe care o invit la dansul Uitării,
de noi înșine,
ce acceptă în cele din urmă,
să ne rotim,

până când am amețit,
crezând că am devenit,
fiecare o planetă,
a Împlinirii,
cu Visele și Speranțele ei,
independente,
de astrul Nemuririi,
pe care l-am ignorat,
fără să mai avem nevoie de el,
chiar și atunci când se mistuia,
de Dorul nostru,
lăsându-l să devină,
o stea căzătoare,
despre care am aflat,
mult mai târziu,
că era Iubirea noastră,
iar noi nu mai eram,
Nicăieri.

26) Ce nu întârzia să apară

Lebedele Viselor,
au ajuns să plutească grațios,
pe lacurile de cristal,
ale transpirațiilor abundente,
din Diminețile Singurătății,
unde ne așteptau,

noi Zile de Plumb,
cu aripile Speranțelor frânte,
în zborul lor către Moartea,
ce nu întârzia să apară,
odată cu Eternitățile de Clipe rănite,
ce-și găseau de fiecare dată,
inevitabilul sfârșit,
în Absurd.

27) Florile de Lacrimi ale Revederii

Zori roși de greutatea Orizonturilor,
încă ne așteaptă,
să revenim din Moartea adâncă,
și atât de nedreaptă,
de noi înșine,
pentru a exista,
sub Cerul Nemuririi,
unei Iubiri,
care să curgă,
în cascade de Amintiri,
peste tâmplele ninse,
cu Florile de Lacrimi,
ale Revederii,
pe care să o clădim,
la temelia Viitorului,
în a cărui catedrală de Speranțe,

să locuim pentru totdeauna,
împreună cu Adevărul Absolut,
al Sentimentelor,
pe care le-am lăsat atât de mult Timp,
pradă Singurătății,
ce vroia să ne descompună,
până și Anii amari,
unde nu reușeam să ne aflăm,
malurile Regăsirii,
atunci când ne așteptam,
unul pe altul,
printre Ridurile adânci,
și secate de Suspine,
ale unui Timp,
ce nu era al nostru.

28) Prin care Moartea ne strivește Visele

Inimi de Vânt,
bat Furtunile din venele Cuvintelor,
ce stau să explodeze,
sub greutatea Zâmbetelor înghețate,
ale Regretelor,
îngenuncheate la tălpile,
Adevărului Absolut,
pe care Deșertăciunea,
nu l-a putut duce niciodată,

la Altarul Absurdului acestei Lumi,
a Compromisurilor,
din care suntem obligați,
să clădim Catedrale ale Iubirii,
Păcatelor Originare,
ce ne-au ridicat Zidurile masive,
prin care Moartea ne strivește,
Visele.

29) Inima de Gheață a Morții

Sclipiri de Lumină Divină,
pe care ni se prelinge,
Roua Florilor de Lacrimi,
ce ne rod Amintirile,
care ne știu plecați,
pe drumurile fără de întoarcere,
din Inima de Gheață a Morții,
despre care nici unul nu știam,
că se poate topi,
la flăcările însângerate,
ale Iubirii rănite,
de măreția și decăderea unui Timp,
ce nu mai avea răbdare,
să ne despartă,
întregul Univers,
al Simțămintelor,

pe care vroia cu orice preț,
să-l strivească, cu Greșeala Creației,
unui Dumnezeu,
al Păcatelor Originare,
pe care nici unul dintre noi,
nu le-am acceptat,
vreodată,
până când,
a dispărut,
topindu-se,
împreună cu Inima de Gheață a Morții,
la tălpile Zorilor de Foc,
a Visului nostru,
despre Iubire,
ce deveniseră,
până la urmă,
Realitate.

30) Steaua noastră

Promisiuni ruinate și șterse,
de pe Catedralele Inimilor,
unor Cuvinte,
vor să ne amintească,
de cavourile ce au prins rădăcini adânci,
în Visele noastre,
prin Sufletele cărora,

locuia undeva-cândva,
Iubirea unei stele,
despre care nu credeam,
să poată cădea,
vreodată,
tocmai pe fruntea,
Inimii de Piatră,
atât de ridată,
a Durerii,
pe care ori de câte ori,
o ștergem,
cu pălmile fierbinți ale Regretelor,
nu putem să ne readucem,
Steaua noastră,
în Prezentul,
de unde i-am pierdut,
strălucirea,
pentru totdeauna.

31) La sărbătorile onomastice ale Absurdului

Spice rebele,
zgârie Cerul Compromisurilor,
lovind cu țepii Gândurilor,
Moartea,
când vor deveni Pâinea,
de pe mesele îmbelșugate,

ale Disperărilor,
de la sărbătorile onomastice,
ale Absurdului,
în Urmele căruia,
ne învelim,
Menirea,
pentru a ne apăra de frigul pătrunzător,
de pe buzele Cuvintelor.

32) Inima de Jar a Libertății de Sine

Țâșnește sângele Apusurilor,
din Pasiunile rănite,
ale Adevărului Absolut,
din Inima de Jar,
a Libertății de Sine,
ce topește,
Cuvintele înghețate,
ale Zăpezilor murdare,
de Vise,
ce și-au pierdut albul imaculat,
din Sufletele noastre,
tot mai hărțuite de către Destinul,
primit în dar,
de la Dumnezeul corupt,
al Compromisurilor.

33) Sufletele Orizonturilor pierdute

Pagini mototolite de Amăgiri,
stau așezate cuminți,
în vrafuri de Vise deșarte,
pe drumurile bătătorite,
ale Privirilor oarbe,
de noi înșine,
atunci când ne răsfoim Trecutul,
zidit de către Disperare,
în Sufletele Orizonturilor pierdute,
prin care ar fi trebuit,
să ne respirăm,
aerul proaspăt și curat,
al Iubirii.

34) Respirațiile Anilor

Zori încleștați se surpă,
peste Inimile de Vânt,
tot mai bolnave,
de Dorul Cuvintelor,
care au început să strige surd,
de când au descoperit,
Absurdul Zilelor fără adăpost,

unde suntem obligați,
să ne ducem traiul,
Înțelesurilor tot mai sufocante,
care ne țin Respirațiile Anilor,
în derivă,
lăsându-ne să naufragiem la nesfârșit,
pe Oceanul Durerii.

35) Marele Secret

Te cred,
Iubire,
de fiecare dată când îmi spui,
câte pagini de Dor ai mai răsfoit,
prin Inimile de Jar,
ale Cuvintelor,
ce- au devenit,
torțe de Vise,
care ne luminează acum,
Calea către Absolutul,
unde ne vom întâlni în cele din urmă,
propriul Străin Subconștient,
pe care ne-a fost interzis,
să-l cunoaștem,
de către Iluziile Vieții și Morții,
fiindu-le teamă,
că ne va dezvălui,

Marele Secret al întrupării,
în Deșertăciune,
a Sufletelor noastre,
spunându-ne cum am fost răpiți,
din brațele Nemuririi,
pentru a fi vânduți pe nimic,
către Moarte.

36) E-atât de frig

E-atât de frig,
în Inimile Arctice ale Viselor,
încât oricâte Speranțe ne-am lua,
ca să ne învelim,
tot vom tremura,
din toți porii,
Gândurilor negre,
binecuvântate,
de noile Răsărituri ale Absurdului,
prin care ne vom identifica,
un loc anume,
în Ierarhia Singurătății,
de noi înșine.

37) Moartea ce sălășluiește nestingherită

Rădăcini noduroase de Gânduri,
se înfig isteric,
în malurile Cuvintelor,

printre care ne scurgem,
Zilele fără adăpost,
către Moartea,
ce sălăşluieşte nestingherită,
în fiecare Eternitate de Clipă,
pe care am vrea să o dăruim,
Iubirii,
ce ne-a fost ucisă,
de către Destinul,
acestei Lumi a Absurdului,
pentru a fi servită,
de către Iluziile Vieții și Fericirii,
la masa unde se desfată,
Durerile.

38) Pe care nu vom mai merge niciodată

Flăcări de Amintiri rătăcite,
pârjolesc Suspinele,
Zâmbetelor încremenite,
sub lespezile cavourilor unor Speranțe,
din Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le-am rostit,
ultima dată,
ca rămas bun,
la viscolele de Simțăminte,
ce vor urma,

să ne troienească,
Eternitățile de Clipe,
ce zac înghețate,
pe drumurile unor Vise,
pe care nu vom mai merge niciodată.

39) De pe tărâmurile Morții

Ziduri masive de Priviri,
ne strivesc,
cu greutatea Rătăcirii lor,
orice Speranțe,
de a evada,
de pe tărâmurile Morții,
pe care le traversăm,
fiecare dintre noi,
înarmați doar cu setea,
de a putea să Iubim,
care ne este astâmpărată,
de fiecare dată,
cu apa amară a Disperării,
ce ne este vărsată,
în cănile de pustiu,
ale Absurdului,
pe care-l bem,
fără nicio ezitare.

40) Peste întinderile fără de sfârșit

Gânduri rănite,
de săgețile otrăvite,
ale Așteptărilor,
din gările părăsite,
de Speranțe,
cad pe umerii strigătelor surde,
ale Apusurilor,
cu aripile prăbușite,
pe Inimile de ceară,
ale Orizonturilor,
ce ni se topesc,
sub flăcările Regretelor,
care încep să ningă,
peste întinderile fără de sfârșit,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în trupurile cărora ne pierdem,
Simțămintele.

41) Te invit Iubire

Te invit,
Iubire,
la Balul fermecat al Viselor,

îmbrăcată în rochia albă,
din mătasea Adevărului Absolut,
pe care să o dansăm,
ascunși de măștile Fericirii,
astfel încât nici Moartea,
să nu mai știe cine suntem,
printre ceilalți invitați,
ce joacă roluri de statui vivante,
rătăcite printre Zilele fără adăpost,
ale Iluziilor Vieții și Fericirii,
pe care le consumă crude sau gătite,
cu tot felul de Minciuni,
după gustul și dorința fiecăruia.

Te invit,
Iubire,
să ne pierdem în Ochii de Cer,
ai seninului furat de Speranțe,
peste bolta arcuită a cărora,
să nu mai existe poduri de Regrete,
care să unească,
malurile Amintirilor de cele ale Durerilor.

Te invit,
Iubire,
să fim noi înșine,
alături de Străinul Subconștient,
al Nemărginirii,
ce încă se află în noi.

42) Știu că suntem stele căzătoare

Știu că suntem stele căzătoare,
pe frunțile istovite,
ale Amintirilor,
despre Nemărginirea unei Iubiri,
ce se zbate să ne arate,
Florile de Lacrimi,
ce cresc,
pe luciul Oglinzii Infinitului,
din Inima noastră de Jar,
ce-așteaptă să fie stinsă,
de Moartea,
care-și găsește echilibrul,
numai atunci când se hrănește cu noi.

Știu că suntem stele căzătoare,
furate din Privirea fără de sfârșit,
a Luminii Divine,
prin care Dumnezeu,
își alungă Întunericul rece și indiferent,
al Neființei,
căruia i-a dat suflare,
din greșeală,
cu Durerea și Disperarea noastră,
de a fi dăruiți,
unei Lumi a Absurdului.

43) Să-i alungăm Moartea

Oare cât mai avem de urcat,
pe treptele reci și surde,
ale Durerilor,
ce zac înveșmântate,
cu cănile de pustiu,
ale Inimilor pierdute,
la porțile Catedralelor de Orgolii,
ale unui Dumnezeu solidar,
cu Deșertăciunea,
pe care ne-a zămislit-o,
numai pentru noi,
din spatele Icoanelor,
unor Zâmbete perfide,
la care ne rugăm,
știind că aparțin,
Păcatelor Originare,
din care și-a făcut scuturi,
pentru ca noi să nu reușim vreodată,
să-i alungăm Moartea,
din această Lume,
a Absurdului.

44) Ne-a promis în schimb

Aripi de Îngeri,
ning peste părul ondulat,
al Inimilor unor Cuvinte,
pe care ni le-ar pieptăna Simțămintele,

în zborul lor către tărâmurile,
Nemărginirii unei Iubiri,
unde sperăm zadarnic,
că vom ajunge,
dacă vom fi lăsați liberi,
de către Moartea,
care ne-a promis în schimb,
Iluzii ale Vieții și Fericirii,
tot mai apropiate,
de Sufletele întunecate,
ale Absurdului,
de a ne fi născut într-o Lume,
a Disperării și Durerii.

45) Mucegaiul Viitorului

Palme de Speranțe,
ies din smoala Infernului acestei Lumi,
implorând un Dumnezeu,
străin de noi,
să ne lase liber,
Străinul Subconștient,
pe tărâmurile transcendentale,
ale propriilor noastre Conștiințe,
ce ar putea deschide larg,
porțile ferecate ale Iubirii,
în jurul cărora,

stau mereu rătăcite,
Privirile unor Zile fără adăpost,
între pereții cărora,
suntem obligați să locuim,
împreună cu Mucegaiul Viitorului.

46) Care răsare mereu

Ziduri încercănate de Amintiri,
nu ne lasă să mergem,
mai departe,
de Zarea Durerii și Disperării,
care răsare mereu,
pe țărâna întrupării noastre,
în Absurdul rece și impersonal,
al acestei Lumi,
ținute în sclavie,
de către Moartea,
căreia ajungem,
să-i datorăm totul,
până și Iubirea,
din brațele căreia,
am fost răpiți,
undeva-cândva,
de dinainte de a ne naște.

47) Gări pierdute-n cascadele Lacrimilor

Gări pierdute-n,
cascadele Lacrimilor,
care ni se preling,
pe fețele Buruienilor de Gânduri,
ce răscolesc strigătul surd,
din șuieratul prelung,
al trenurilor Despărțirii,
pentru totdeauna,
de noi înșine,
printre locomotivele de Amintiri,
ce trag cu greu Trecutul,
în Urmele părăsite,
ale Ochilor tăi Iubire.

48) Să ne clădim Catedrale de Absurd

Ne-am înecat în roua Lacrimilor de Jar,
a florilor de câmp,
ale căror valuri,
bătute de Inimile de Vânt ale Trecutului,
ne lovesc cu putere,
țărmurile Amintirilor,
care ni se sfarmă,

în Oceanul Durerii,
cu nume de Singurătate,
pe care navigăm la nesfârșit,
căutându-L pe Dumnezeu,
care ne dăruiește,
în sfârșit,
Moartea salvatoare,
din trupul căreia,
să ne clădim Catedrale de Absurd,
pentru a ne putea ruga,
la Altarul Păcatelor Lui Originare.

49) Iluziile Vieții și Fericirii Păcatelor Originare

Ți-am întins,
o Eternitate de Speranță,
Iubire,
așteptând să-mi dai mâna,
Nemărginirii,
pe care să ți-o strâng,
la Inima de Jar,
a Sentimentului,
pe care aș vrea să ți-l dăruiesc,
la Răscruce de Destin,
unde Moartea,
mă împinge să aleg,
Cimitirele de Cuvinte,

pe care să ți le rostesc,
sub ferestrele Absurdului,
pe când eu mi-aș dori,
să pot alerga,
către Ochii de Cer ai Nesfârșirii,
din Sufletul Străinului meu Subconștient,
care te caută mai demult decât Vremea,
Iubire,
de când a fost răpit,
de Iluziile Vieții și Fericirii,
Păcatelor Originare.

50) Nu mai încăpeam în Urma Viselor tale

Te-am întâlnit fără să mai fi tu,
Iubire,
sau poate că nu mai încăpeam în Urma,
Viselor tale,
în care mă pierdusem,
undeva-cândva,
sărutându-ți fruntea de stea eternă,
ce acum strălucește,
pe bolta altui Suflet,
ce pare că nu-mi mai aparține mie,
ci Uitării.

Te vreau înapoi,
așa cum erai tu,
dincolo de Moartea,
care ne-a despărțit,
de Cerurile Nemărginirii,
pe care zburam,
fiind îngerii de Lumină Divină,
ai Profunzimii,
în valurile căreia,
ne scăldam Florile de Lacrimi,
ale Fericirii,
învinsă într-un târziu,
de Singurătatea,
impusă de Iluziile Vieții,
Non-Sensurilor Existenței.

51) Atunci când va veni să nu ne mai părăsească

Coroane de mucegai,
ne așează Moartea,
pe fruntea Destinului,
menit a fi,
o Statuie Vivantă,
a Deșertăciunii,
la teatrul căreia,
trebuie să-și țină reprezentațiile,

alături de Non-Sensurile Existenței,
și Păcatele Originare,
ale unui Dumnezeu absent,
de fiecare dată,
de la repetițiile piesei,
cu nume Absurd,
la care joacă ca figuranți,
cohorte întregi de sfinți,
coborâți de pe Icoanele,
poleite cu Disperare,
la care ne rugăm fierbinte,
Iubirea,
ca atunci când va veni,
să nu ne mai părăsească,
Niciodată.

52) Fiecare Gest

Rădăcini sentimentale,
zac răsfirate,
pe catedralele ruinate,
ale unor Zâmbete naufragiate,
pe valurile Amintirilor,
duse spre nicăieri,
de Speranțele deșarte,
ce-ncep să ne ningă,
cu cioburi de la Clepsidrele sparte,

ale unui Trecut,
care ne taie fiecare Gest,
ale cărui aripi ar putea zbura,
până dincolo de Greșelile Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui,
fără să se mai prăbușească,
cum o fac de fiecare dată,
Visele,
pe Altarele Păcatelor Originare,
care ne țin legați cu lanțurile Morții,
de Non-Sensurile Existenței.

53) Să ne clădim Cimitire întregi de Cuvinte

Eram împreună,
alergând,
pe Cerul nepătat cu sângele Apusurilor,
care puteau să ne despartă,
de Eternitatea Clipei,
în care ne-am refugiat,
Simțămintele,
înconjurate,
de Zidurile reci și meschine,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care am fost obligați,
să ne clădim,
Cimitire întregi de Cuvinte,

pe care să le oferim,
propriului nostru Destin,
ca să-și adăpostească în ele,
Viitorul.

54) Moartea omniprezentă

Lacăte grele,
de Iluzii ale Vieții și Fericirii,
ne cuprind Inimile de Vânt,
ale Gândurilor,
ce bat Orizonturile pustii ale Singurătății,
spre Nicăieri,
pentru a sorbi din cănile lor de pustiu,
Cortegiile Funerare ale Clipelor,
pe care ni le conduce Destinul,
spre Moartea omniprezentă,
prin toate Respirațiile Viselor,
în care încă mai credeam,
că ne pot salva,
de propria noastră întrupare,
în Păcatele Originare,
ale Non-Sensurilor Existenței.

55) Rămân decorporalizate

Gratii de Adevăr,
ne țin încătușată Speranța,
pe Lumea unde Moartea este stăpâna,
întregului Destin,
al Absurdului,
unei Lumi,
creată anume de Dumnezeu,
pentru deliciile Suferinței,
care se ospătează,
cu trupurile Cuvintelor noastre,
ale căror Suflete,
rămân decorporalizate,
prin Urmele părăsite,
până și de Moarte,
ale Dorului.

56) Ne vând de fiecare dată Trecutul

Iluziile Vieții și Fericirii,
ne vând de fiecare dată Trecutul,
pe tarabele Părerilor ruginite,
unde ne sunt oferite noi Șanse,
pentru a ne duce Iubirea,

către Moartea,
al cărei nimb brodat cu Uitare,
abia așteaptă să fie așezat,
pe frunțile noastre ofilite,
de Ridurile atâtor Înțelesuri,
pe care le-am purtat pe umerii Cuvintelor,
întreaga noastră Viață,
fără să știm de ce,
Non-Sensurile Existenței,
nu ne arată niciodată,
cât de mult ne-au îndepărtat,
de Străinul Subconștientului nostru.

57) Aripi pustii

Aripi pustii,
fâlfâie Suferințele Depărtărilor,
care ne despart,
de zborul Viselor,
ce ne înalță amenințător,
spre Cerurile apuse,
ale Ființelor noastre,
încât atunci când cădem,
din brațele Zâmbetelor false,
ale Sfinților Durerii,
-în care nici unul dintre noi,
nu am crezut vreodată,

că ne vor elibera Iubirea,
din închisorile Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții-,
ne frângem Sufletele,
din care țâșnește,
sângele Singurătății unor Apusuri,
ce ne-au prevestit,
de fiecare dată,
numai Noaptea,
în care ne pierdem pentru totdeauna,
fără să ne mai putem,
regăsi vreodată.

58) Abia după ce suntem livrați Morții

Risipiți de Timpul Nimănui,
ne înmormântăm,
fiecare frântură de Clipă,
în Inimile de Pustiu ale Gândurilor,
tot mai descompuse,
în culorile esențiale ale Durerii,
unor Sfinți,
pe care I-am creat,
în locul unui Dumnezeu,
ce oricum nu era al nostru,
și care s-a dovedit,
a fi atât de absent,

față de această Lume,
încât până și Mântuirea,
de Păcatele Originare,
urmează să ne vină,
abia după ce suntem livrați Morții,
conform contractului prenupțial,
semnat de Iluziile Vieții,
cu Non-Sensurile Existenței,
pe care le onorăm,
cu prezența noastră.

59) Pe țărmurile unor Cuvinte

Tulpini de Regrete,
crescute pe văile adânci,
ale Ridurilor,
ne așteaptă să le escaladăm,
împreună cu Iluziile Vieții și Morții noastre,
ce vor să ne arate cât mai exact,
Vârsta pe care o pot avea,
Suferințele unei Iubiri,
ajunse la capătul Puterilor,
Non-Sensurilor Existenței,
ce nu ne vor lăsa niciodată,
să îmbrățișăm Absolutul,
alături de Nemărginirea,
la care visam,

undeva-cândva,
pe țărmurile unor Cuvinte,
atât de roase acum,
de valurile Regretelor,
unicele de altfel,
ce au rămas să ne ajute,
la traversarea Zebrei,
Binelui și Răului,
către Tărâmul deținut de Moarte.

60) Înalturile unui Cer al unui Dumnezeu absent

Ferestre de Amintiri zac sparte,
cu pietrele Păcatelor Originare,
aruncate de Sfinții înstrăinării noastre de Sine,
pe care i-am rugat fierbinte,
de fiecare dată,
să coboare și pentru noi,
-dar n-au făcut-o-,
din Icoanele ascunse,
prin Înalturile unui Cer,
al unui Dumnezeu absent,
ce nu putea fi al nostru,
cu atâtea Amenințări și Suferințe,
pe care ni le-a creat,
greșind amarnic,
atunci când a rostit dezinvolt,

Cuvântul Facerii,
ce trebuia să sune diferit,
pentru a nu dărui Morții,
întreaga avere de Sentimente,
ce putea aparține Iubirii,
în această Lume,
care a devenit astfel,
un tărâm al Deșertăciunii,
Absurdului și Durerii.

61) Doar treptele reci

Spune-mi Speranță,
încotro ai învățat să mori,
îmbrățișată de Umbra Destinului,
pe care suntem obligați să-l urmăm,
împreună cu Iubirea,
oricâte oprelişti,
ne-ar ieşi în Calea noastră,
către Moartea,
fără de care Nimeni,
nu poate fi împlinit vreodată.

Doar treptele reci,
ale cavourilor de Cuvinte,
coboară adânc în Sufletul Amintirii,
din țărâna căreia,

vor înmuguri alte și alte,
Flori de Lacrimi,
ce nu vor mai fi nici unele,
ale Timpului nostru.

62) Ademenesc Moartea

Vitrine încărcate cu Suferințe,
ademenesc Moartea,
să ne aplaude Destinele,
care ne-au pus în scenă,
Jocurile Iluziilor Vieții,
pe care noi,
Statuile Vivante,
ale Absurdului,
suntem forțate să le interpretăm,
până la ultima frază,
a Durerii,
după care,
putem să ne înecăm,
în Lacrimile Cerului,
unor Cuvinte,
brăzdate de Fulgerele unei Iubiri,
ale cărei Urme de Lumină Divină,
sparge Noaptea Absurdului,
lăsând să scânteieze,
câteva Speranțe rătăcite,
ce nu au puterea să ne aprindă,
bolta Viselor,

pe care tocmai le locuiam,
împreună cu Flăcările Privirilor,
gata să ne incendieze,
bolta unor Sentimente,
ale căror roluri,
au fost înlăturate,
la repezeală,
de Non-Sensurile Existenței,
ce le-au aruncat,
pe maidanele resturilor de Gânduri,
unde nu le va mai căuta Nimeni,
Niciodată.

63) În realitate nici nu a fost vreodată

Lasă-mi Doamne,
Orizonturile,
să mă pot rezema,
de Zidurile care le susțin,
măreția și decăderea,
atâtor Apusuri sau Răsărituri,
însângerate,
de lamele ascuțite,
ale Înțelesurilor,
pe umerii cărora,
ne-au fost lăsate Destinele,
să poată iubi,

fără să ştie,
că toate câte sunt,
aparțin Non-Sensurilor Existenței,
ale căror trupuri,
vor deveni stelele căzătoare,
ale unor Lacrimi,
ce se vor prelinge,
pe fața Timpului,
altor și altor Lumi,
fără să rămână Nimic,
din tot acest vis al Prezentului,
care în realitate,
nici nu a fost vreodată.

64) Împreună cu stropii otrăviți

Coroane de spini,
înmuguresc sub Cerul de Plumb,
al cănilor de pustiu,
din care ne bem ploaia Clipelor,
căzută împreună,
cu stropii otrăviți,
ai Non-Sensurilor Existenței,
ce ne spală frunțile transpirate,
ale Cuvintelor,
ce-au alergat fără oprire,
întreaga distanță a Destinului nostru,

până în acest Prezent,
ce nici măcar nu va exista vreodată,
în afara Iluziilor Vieții și Morții,
propriilor noastre,
Deșertăciuni.

65) Băteau la porțile Adevărului

Ne-am pierdut,
în părul răvășit de Lacrimi,
al Clipelor,
hipnotizate,
de Iluziile Vieții și Morții,
ce băteau la porțile Adevărului,
fără ca noi să le deschidem,
întru totul,
Inimile de Jar ale Viselor,
fiindcă știam,
cât pot fi de crude,
Deșertăciunile,
cu Iubirea,
atunci când erau puse,
înaintea faptului împlinit,
prin care ar fi trebuit să realizeze,
că nu o vom alunga niciodată,
dintre pereții scorojiți,
ai propriilor noastre Simțăminte,

pe care nu-i vom mai zugrăvi niciodată,
fiindcă dorim să le ascultăm,
primele Înțelesuri,
de la Întâlnirea noastră,
cu Destinul,
moment,
ce nu se va mai reîntoarce,
Niciodată.

66) La tălpile Străinului nostru Subconștient

Aripile rănite ale Așteptărilor,
cad frânte peste gările pustii,
din Inimile ce-au încetat să mai bată,
ale Clipelor,
în Sufletele cărora,
speram să te reîntâlnesc,
Iubire,
alături de Îngerii Viselor,
pentru a merge împreună,
la Altarul Adevărului Absolut,
unde să cădem,
la tălpile Străinului nostru Subconștient,
în Ochii căruia să ne privim,
Nemurirea,
cu ajutorul căreia să ne putem înfrunta,
Moartea.

67) Am fi fost și azi împreună

Depărtări sparte,
de pereții Împotrivirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu ne lasă să ne apropiem,
de Sufletul tău Iubire,
alături de care
am fi fost și azi,
împreună,
sub același Cer,
al unei singure Ființe,
care am fi devenit,
fără să mai ținem cont,
de valurile nervoase,
ale Deșertăciunilor,
care încearcă mereu,
să ne sfarme,
Nemărginirea,
din Inimile de Jar,
care ne-au fost stinse,
de Absurdul,
Non-Sensurilor Existenței,
pe străzile prăfuite,
ale Timpului.

68) Prin care trec Inimile de Vânt

Izvoare secate de Priviri,
bântuie deșertul fără de sfârșit,
al Florilor de Lacrimi,
uscate,
de pe Ferestrele Amintirilor,
sparte,
prin care trec Inimile de Vânt,
ce bat,
spre Nicăieri,
cănile de pustiu,
din care,
își beau Deșertăciunea,
Zilele noastre fără adăpost,
între Zidurile cărora,
ne ruinăm și noi,
împreună cu ele,
Speranțele,
atât de înfrigurate,
încât sunt nevoite,
să se acopere,
cu Absurdul și Deșertăciunea,
Iluziilor Vieții și Morții.

69) Cu spini de Întrebări tot mai tăioși

Adrese părăsite de Gânduri,
își otrăvesc Sufletele Cuvintelor,
cu spini de Întrebări,
tot mai tăioși,
ce sfârtecă carnea fină a Înțelesurilor,
în trupurile cărora ne locuiește,
Iubirea,
care a îndrăznit,
să meargă înaintea unor Icoane,
și să se roage fierbinte,
la un Dumnezeu,
care nu numai că nu era al nostru,
dar și-a mai pus și niște sfinți,
să ne arate Calea către Moartea,
păzită cu străşnicie de Păcatele Originare,
ale Absurdului,
pentru a o determina,
să ne părăsească.

70) Întinderile deşertice ale Cuvintelor

Cascade de Remuşcări,
cad în adâncurile tot mai tulburi,

ale Sufletelor părăsite,
până și de Urmele Umbrelor,
unor Revederi,
prin trupurile cărora,
acum bat haotic,
Inimile de Vânt,
ale Deșertăciunilor.

Strigăte surde de Amintiri,
răvășesc întinderile deșertice ale Cuvintelor,
atât de însetate de orice strop de Regăsire,
încât au ajuns să sape în zadar,
până și în stâncile Absurdului,
după cel mai neînsemnat Zâmbet,
al chipului tău Iubire.

71) Peste ținuturile de gheață

Zei de carton,
iau foc de fiecare dată,
de la Înțelesurile ce ard,
ale Iubirii,
lăsând doar Absurdul,
să domnească,
peste ținuturile de gheață,
ale Cuvintelor,
ce ne răvășesc Sufletele,

tot mai troienite,
cu zăpada murdară a Ierarhiilor,
ale căror avalanșe,
ne ucid Viitorul,
la cererea Iluziilor Vieții și Morții,
pe întinderile cărora,
trebuie să pribegim.

72) Drumuri modernizate

Zori rătăciți,
prin labirinturile fără margini,
ale Gândurilor de smoală,
folosite pentru a turna,
asfaltul negru,
al Uitării,
de către Non-Sensurile Existenței,
drumuri modernizate de Durerea,
pe care să alerge noile Speranțe,
fără să se mai împotmolească,
în gropile unor Amintiri,
ale căror Urme,
le-ar strica tălpile tot mai roase,
ale Cuvintelor,
pe care se sprijină,
Moartea.

73) Escaladând Urmele Adevărului Absolut

Oare mai suntem noi,
cei striviți de Timpul rece și indiferent,
care alergam spre Nemărginirea unei Iubiri?,
escaladând Urmele,
Adevărului Absolut,
al unei Iubiri,
ce credeam că ne vor ajuta,
să ne redescoperim Trecutul,
de dinainte de naștere,
atunci când ne vom întâlni împreună,
Străinul Subconștient,
ce știe cu siguranță Calea spre Absolut,
ce ne va ajuta să evadăm,
de pe tărâmurile Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții.

74) Știam că ești Trecutul Viitorului meu

Atunci când te-am văzut,
pentru prima oară Iubire,
știam că ești,
Trecutul Viitorului meu,
de pe strada Destinului,

pe care urma,
să ne plimbăm împreună,
printre adresele părăginite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
împroprietărite de Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
încă de dinainte de a ne naște,
tocmai pentru ca să greșim,
iar Păcatele Originare să fie motivate,
de a ne îndruma cu toată forța,
de care mai dispune Durerea,
spre Moarte.

75) Inimile de gheață ale Cuvintelor se topesc

Așteptări rebele,
zac ucise în tranșeele Speranțelor,
ce-au părăsit lupta cu noi înșine,
dezertând,
pe Orizonturile altor tărâmuri,
unde ninge cu Fericire,
peste Zorii rătăciți de Singurătatea,
care nu-i mai găsește vreodată,
unde până și Inimile de gheață ale Cuvintelor,
se topesc,

devenind Lumânări de Vise,
pe Altarele Iubirii,
unde și cei ca noi,
osândiți la Non-Sensurile Existenței,
Iluziilor Vieții și Morții,
pot întâlni Adevărul Absolut.

76) O avem de achitat

Buchete cu Flori de Cer,
își varsă Norii Amintirilor,
pe ferestrele de Jar ale Cuvintelor,
ce ne ard Sufletele Privirilor,
a căror cenușă este dusă,
de cortegiile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
spre cimitirele Gândurilor,
unde ne așteaptă de fiecare dată,
Non-Sensurile Existenței,
ce ne arată nota de plată,
pe care o avem de achitat,
Absurdului Morții.

77) Pe aleile pietruite cu stele căzătoare

Porți ruinate de Priviri,
zac ferecate,
cu lanțurile ruginite,
ale Gândurilor,
ce-abia își mai duc,
lacătele grele ale Cuvintelor,
ce le țin închise,
ferite de Adevăr,
fiindcă așa vor Iluziile Vieții și Morții,
să stăm cât mai departe,
de Iubirea,
care ne-a pierdut,
undeva-cândva,
încă de dinainte de a ne naște,
pe aleile pietruite cu stele căzătoare,
ale unei Lumi pierdute.

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate

problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc., etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest

caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia", care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane", în acelaşi articol din „România literară", în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează" acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment", „mici disperări" şi „mici gîndiri". Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori

teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e

Ierarhia Deşertăciunii. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e

deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea

catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…".

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă", în raport cu „eternitatea", actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei*şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé "*percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei", dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire". Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care

desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei?” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a păstrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter

Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice,

căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului, este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce – de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
- AM CREZUT ÎN NEMĂRGINIREA IUBIRII -
- poezii filosofice -

- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -, naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o

presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional,

profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu:** "Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu:** "...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul "Guvernământului General al Genezei" bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a

ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane… Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”… Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată DOI:
https://www.doi.org/

Editura Estfalia - recunoscută CNCSIS:
https://uefiscdi.gov.ro/UserFiles/File/Daniela/edituri_recunoscute.pdf

Editura Estfalia - acreditată CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2017/10/anexa-ordin-6.129_2016-standarde-minimale_0.pdf

tel.: 0726.604.986
0726.637.669